

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.Ι)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

Μέρος IV 1^{ος} Κανόνας

(Κ-30.Ι.2:1-2)(1) Ο τρόπος [που είναι ο τρόπος του συνόλου των κανόνων τους οποίους ο Ιησούς λέει ότι θα πρέπει να υιοθετούμε όταν ξυπνάμε κάθε πρωί] **αρχίζει έτσι: Σήμερα δεν θα πάρω καμιά απόφαση μόνος μου.**

Προφανώς αυτό σημαίνει ότι δεν παίρνουμε αποφάσεις μαζί με το εγώ μας, επειδή αυτό σημαίνει ότι παίρνουμε αποφάσεις μόνοι μας. Αυτό είναι μάλλον μια έκκληση να παίρνουμε τις αποφάσεις μαζί με τον Ιησού. Έχει ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε ότι, στο τέλος αυτής της ενότητας φαίνεται να λέει το αντίθετο. Εκεί λέει ότι «δεν μπορείς να παίρνεις αποφάσεις μόνος σου» (Κ-30.Ι.14:3). Αυτό το κάνει σε όλα τα Μαθήματα – μας λέει κάτι σε ένα σημείο και μετά κάπου αλλού το φαινομενικά αντίθετο του. Είναι αντίθετο στην μορφή, αλλά όχι αντίθετο στο περιεχόμενο – απλά δίνει την έμφαση αλλού. Εδώ τονίζει: μην παίρνεις απόφαση μαζί με το εγώ σου, που ισοδυναμεί με το να παίρνεις απόφαση μόνος σου. Πάρε την μαζί με μένα. Αυτό που θέλει να πει στο τέλος αυτής της ενότητας είναι ότι δεν μπορείς να πάρεις απόφαση μόνος σου, που σημαίνει: ο Υιός του Θεού πρέπει να επιλέξει είτε το εγώ είτε το Άγιο Πνεύμα. Έτσι λοιπόν, υπάρχει συνέπεια στο περιεχόμενο ακόμα κι αν δεν υπάρχει στην μορφή.

Αυτό προφανώς είναι ένα μείζον θέμα στα Μαθήματα, και επαναλαμβάνεται σε όλο το βιβλίο: να μην παίρνουμε αποφάσεις μόνοι μας. Μία από αυτές τις αναφορές στο κείμενο – το να μην επιλέγουμε μόνοι μας – είναι η εξής:

Όποτε επιλέξεις να πάρεις αποφάσεις για τον εαυτό σου [που σημαίνει και πάλι να την πάρεις μαζί με το εγώ σου αντί μαζί με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα] σκέφτεσαι καταστροφικά, και η απόφαση θα είναι λανθασμένη (14.ΙΙΙ.9:1).

Ο «τρόπος σκέψης» είναι «καταστροφικός» επειδή το να σκέφτεσαι μόνος σου και να αποκλείεις το Άγιο Πνεύμα συμβολίζει τον αρχικό αποκλεισμό του Θεού. Όταν αποκλείεις τον Θεό, επιδιώκεις να Τον καταστρέψεις, επειδή αποκλείοντας Τον λες: «Είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό». Αν ένας από τους ορισμούς του Θεού είναι η τέλεια Ενιαιότητα και η τέλεια ενότητα τότε το να λες ότι είσαι διαχωρισμένος από Αυτόν σημαίνει να αρνείσαι Ποιος είναι, και το εγώ το ερμηνεύει αυτό ως φόνο του Θεού. Όταν λες ότι είσαι μόνος σου, είναι σαν να λες: «Είμαι ο δικός μου

δημιουργός», κάτι που αρνείται στον Θεό τον ρόλο Του ως Δημιουργό. Αν αρνείσαι στον Θεό τον ρόλο Του και την ταυτότητά Του, τότε παύει να είναι Θεός.

Αυτός λοιπόν είναι ένας ακόμα τρόπος να συνειδητοποιήσουμε πώς το εγωικό σύστημα σκέψης βασίζεται κυριολεκτικά στον φόνο του Θεού. Αυτός είναι ο καταστροφικός τρόπος σκέψης. Οτιδήποτε κάνεις από αυτή την βάση θα έχει λογικά τα ίδια στοιχεία καταστροφής, επίθεσης, και φόνου. Κάθε φορά που προσπαθείς να εκτοπίσεις κάποιον άλλον, να χρησιμοποιήσεις κάποιον άλλον για να ικανοποιήσεις τις ανάγκες σου, ή να δεις τον εαυτό σου ως διαχωρισμένο από αυτόν, δικαιολογώντας τον διαχωρισμό, κάθε φορά που εκδηλώνεις οποιαδήποτε πλευρά του προβλήματος εξουσίας—όπως κάνει ο καθένας όλη την ώρα—αντανακλάς το αρχικό πρόβλημα εξουσίας και σύγκρουσης με τον Θεό. Άρα, όποτε διαχωρίζεσαι από την Φωνή του Αγίου Πνεύματος, ή από τον Ιησού, διαχωρίζεσαι και από κάθε άλλον. Αν ο Ιησούς αντιπροσωπεύει τον Χριστό, αν αντιπροσωπεύει την ενιαιότητα της δημιουργίας του Θεού, και διαχωρίζεσαι από αυτόν, προφανώς διαχωρίζεσαι και από τον Χριστό. Αυτό σημαίνει ότι επιτίθεσαι στην αληθινή σου Ταυτότητα ως Χριστός, και ταυτόχρονα επιτίθεσαι και σε όλους τους άλλους.

Θα σε βλάψει [η απόφαση θα σε βλάψει] εξαιτίας της αντίληψης της απόφασης που οδήγησε σε αυτή (Κ-14.III.9:2).

Αυτή είναι η κρίσιμη φράση που θα ήθελα να τονίσω: «της αντίληψης της απόφασης που οδήγησε σε αυτή». Αυτό που πράγματι θα σε βλάψει όταν αποφασίζεις μόνος σου δεν είναι η συγκεκριμένη απόφαση. Αυτό που θα σε βλάψει είναι η σκέψη που υποβόσκει. Όταν αποφασίζεις μόνος σου λες: «Ξέρω καλύτερα από τον Ιησού· ξέρω καλύτερα από το Άγιο Πνεύμα· ξέρω καλύτερα από τον Θεό». Αυτή είναι η αντίληψη που θα σε βλάψει, γιατί αυτή θα σου θυμίσει την αρχική σου «αμαρτία», την αρχική σου επίθεση εναντίον του Θεού – και γι' αυτή θα νιώσεις πολύ ένοχος. Και εφόσον η ενοχή πάντα απαιτεί τιμωρία, θα πιστεύεις ότι σου αξίζει να τιμωρηθείς. Από εδώ είναι που προέρχεται ο φόβος. Αυτή είναι η πηγή κάθε πόνου. Όλα τα βάσανα προέρχονται από την ιδέα ότι μπορώ να το κάνω μόνος μου. Θυμηθείτε τα λόγια από το γνωστό τραγούδι του Φρανκ Σινάτρα: «Το έκανα με τον δικό μου τρόπο». Αυτό είναι το τραγούδι του εγώ. Γι' αυτό όταν παίρνεις μια απόφαση μόνος σου, δεν σημαίνει ότι ο Θεός θα σε τιμωρήσει, αλλά ότι πιστεύεις ότι ο Θεός θα σε τιμωρήσει. Και αν δεν το σκέφτεσαι συνειδητά για τον Θεό, όπως εξάλλου οι περισσότεροι άνθρωποι, τότε θα υπάρχει κάποιο σύμβολο της τιμωρίας του Θεού: Ο κακός καιρός θα σε τιμωρήσει. Το χρηματιστήριο θα σε τιμωρήσει. Ο άνθρωπος με τον οποίο ζεις θα σε τιμωρήσει. Τα παιδιά σου θα σε τιμωρήσουν. Το αφεντικό σου θα σε τιμωρήσει. Δεν έχει σημασία. Θα πιστεύεις ότι σου αξίζει να τιμωρηθείς εξαιτίας αυτού που πιστεύεις ότι έκανες πρωταρχικά. Και πάλι, αυτό που θα σε βλάψει πραγματικά δεν είναι η απόφαση που παίρνεις στο επίπεδο της μορφής. Αυτό που θα σε βλάψει είναι η αντίληψη της απόφασης που σε οδήγησε να επιλέξεις οτιδήποτε επέλεξες.

Ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα να θυμόμαστε όταν δουλεύουμε με τα Μαθήματα (και αυτό πάντα θα σε προφυλάσσει από προβλήματα με τα Μαθήματα έτσι ώστε να μην διαστρεβλώνεις αυτό που λένε) είναι ότι δεν έχουν να κάνουν με

την μορφή. Δεν είναι μαθήματα για το αποτέλεσμα. Δεν είναι μαθήματα που να έχουν οποιαδήποτε σχέση με τον κόσμο της συμπεριφοράς. Είναι μαθήματα για το *περιεχόμενο*, για την *αιτία*. Είναι μαθήματα μόνο για ν' αλλάξουμε το νου μας. Και για να το κάνουμε ακόμη πιο σαφές, και σχετικό μ' αυτό το εργαστήριο, είναι μαθήματα για να σε βοηθήσουν να αλλάξεις τον δάσκαλο σου ή τον σύμβουλο σου: να στραφείς από το εγώ για οδηγό σου, προς το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού για οδηγό σου. Αυτό που θα σε βλάψει δεν είναι κάτι που είναι έξω από σένα, ούτε κάτι που πιστεύεις ότι θα σε βλάψει. Αυτό που θα σε βλάψει είναι το σύστημα σκέψης σου που σου λέει ότι *μπορείς να είσαι* μόνος σου, ότι *θα πρέπει να είσαι* μόνος σου, ότι είναι αλήθεια ότι *είσαι* μόνος σου. Αυτή καθαυτή η σκέψη, που είναι η αντίληψη της απόφασης, θα ενισχύσει την αίσθηση του διαχωρισμού και της αμαρτίας, και αυτόματα θα σε οδηγήσει στο να βιώσεις ενοχή, που με την σειρά της πάντα θα απαιτεί να τιμωρηθείς. Δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγεις από αυτό. Γι' αυτό η ιδέα της επιλογής είναι τόσο σημαντική σε αυτά τα Μαθήματα. Στην πραγματικότητα χρειάζεται να αναγνωρίσουμε τι επιλέγουμε και με *ποιον* το επιλέγουμε, έτσι ώστε να μπορέσουμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή.

Τον πρώτο κανόνα για αποφάσεις, «Σήμερα δεν θα πάρω καμιά απόφαση μόνος μου», δεν θα πρέπει να τον πάρουμε σαν εντολή. Ο Ιησούς μας λέει ότι αυτή είναι κατευθυντήρια οδηγία που θα πρέπει να χρησιμοποιούμε αν πραγματικά θέλουμε να είμαστε ευτυχισμένοι. Θα γίνει ξεκάθαρο καθώς συνεχίζουμε με αυτήν την ενότητα, όπως είναι σαφέστατο σε όλα τα Μαθήματα, ότι αυτός δεν περιμένει από τους μαθητές του να κάνουν αυτό που λέει. Αν το περίμενε, θα είχε σταματήσει στην πρώτη πρόταση των Μαθημάτων. Δεν περιμένει να είμαστε προσεκτικοί. Γι' αυτό μην νιώθετε ενοχή όταν δεν είστε. Το μόνο που χρειάζεται να κάνετε όσο το δυνατόν γρηγορότερα, είναι να έχετε *επίγνωση* ότι δεν προσέχετε, επειδή δεν θέλετε να προσέξετε, επειδή φοβόσαστε να αφήσετε το εγώ σας. Αλλά μην νιώθετε ενοχή που δεν είστε προσεκτικοί.

(Κ-30.1.2:3) Αυτό σημαίνει ότι επιλέγεις να μην είσαι εσύ ο κριτής του τι θα κάνεις.

Η μεγάλη ψευδαίσθηση που όλοι έχουμε σε αυτόν τον κόσμο είναι ότι ξέρουμε τι είναι καλό για μας: ότι καταλαβαίνουμε τι συμβαίνει, ότι καταλαβαίνουμε τι είναι απαραίτητο σε μια κατάσταση, και ότι ξέρουμε τι να κάνουμε γι' αυτό. Αυτός είναι ο λόγος που ξανά και ξανά ο Ιησούς μας «πειράζει» όλους και λέει: «Σε καμία περίπτωση δεν μπορείς να κρίνεις, γιατί δεν ξέρεις όλες τις λεπτομέρειες μιας κατάστασης. Δεν ξέρεις ποια μπορεί να είναι η σημασία της». Ουσιαστικά μας λέει:

Δεν γίνεται να ξέρεις, επειδή πιστεύεις ότι βρίσκεσαι εδώ στον κόσμο. Νομίζεις ότι υπάρχουν πράγματα που συμβαίνουν εδώ, και ότι υπάρχουν προβλήματα να λυθούν. Η πραγματικότητα είναι ότι το μόνο πρόβλημα είναι στο νου σου, όπου επέλεξες το εγώ αντί για μένα. Όσο όμως πιστεύεις ότι βρίσκεσαι στον κόσμο, και ότι σχετίζεσαι και αλληλοεπιδράς με άλλα σώματα που επίσης νομίζουν ότι βρίσκονται εδώ, τότε πώς θα μπορούσες να καταλάβεις τι χρειάζεται σε μια κατάσταση;

Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς σε ένα από τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου εργασιών λέει: «Δεν αντιλαμβάνομαι τα καλύτερα συμφέροντά μου» (BE-M.24). Και

δεν είναι ότι δεν τα αντιλαμβανόμαστε. Δεν μπορούμε να τα αντιληφθούμε, γιατί δεν καταλαβαίνουμε. Πραγματικά νομίζουμε ότι βρισκόμαστε εδώ. Πραγματικά νομίζουμε ότι υπάρχουν προβλήματα για να λυθούν εδώ, και ότι εμείς μπορούμε να είμαστε οι κριτές. Έτσι αυτό ενισχύει την ιδέα, πόσο αναγκαίο είναι να καταλάβουμε στον ορθό μας νου ότι δεν θέλουμε να πάρουμε καμία απόφαση μόνοι μας.

(Κ-30.1.2:3-4) Αυτό σημαίνει ότι επιλέγεις να μην είσαι εσύ ο κριτής του τι να κάνεις. Αλλά επίσης πρέπει να σημαίνει ότι εσύ δεν θα κρίνεις τις καταστάσεις όπου θα κληθείς να ανταποκριθείς.

Τώρα ας προσθέσω την λέξη «καταστάσεις» στο **σχεδιάγραμμα** γιατί θα εμφανιστεί ξανά εδώ που διαβάζουμε. Συναντάμε διάφορες καταστάσεις στις οποίες καλούμαστε να ανταποκριθούμε. Ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν υπάρχουν καταστάσεις μέσα στο όνειρο στις οποίες καλούμαστε να ανταποκριθούμε. Λέει: «Θα πιστεύεις ότι υπάρχουν, και θα χρειαστεί να ανταποκριθείς. Αλλά προσπάθησε να μην ανταποκριθείς μόνος σου». Άρα δεν μας λέει ότι δεν υπάρχουν πράγματα που απαιτούν κρίση και που χρειάζεται να κάνεις στον κόσμο: προφανώς και υπάρχουν. Λέει: «Προσπάθησε να μην κρίνεις μόνος σου.»

(Κ-30.1.2:5) Γιατί εάν τις κρίνεις [αν κρίνεις τις καταστάσεις που έχεις να αντιμετωπίσεις στην ζωή σου], τότε θέτεις τους κανόνες για το πώς πρέπει ν' αντιδράσεις σ' αυτές.

Από την στιγμή που φτάνουμε στα τριάντα, στα σαράντα ή πενήντα – αυτό που ο κόσμος ονομάζει ώριμη ηλικία – έχουμε εδραιώσει, βασισμένοι στις περασμένες μας εμπειρίες, ένα σύνολο από κανόνες και κατευθυντήριες οδηγίες, που πιστεύουμε ότι θα μας καθοδηγούν πως να αντιδρούμε στον κόσμο και πως να σχετιζόμαστε με τους άλλους ανθρώπους. Πάντα ανατρέχουμε εκεί. Οι περισσότεροι άνθρωποι στον κόσμο θα συμφωνούσαν με πολλά από αυτά· και αφού οι περισσότεροι άνθρωποι θα συμφωνούσαν με αυτά, νομίζουμε ότι έτσι διασφαλίζεται η εγκυρότητα τους. Δεν αναγνωρίζουμε, όμως, ότι σε αυτόν τον κόσμο είμαστε όλοι παρανοϊκοί. Άρα ποτέ δεν πρέπει να παίρνεις αυτό που λέει ο κόσμος ως κατευθυντήρια οδηγία για το τι πρέπει να κάνεις. Θυμήσου, ο κόσμος είναι παρανοϊκός επειδή πιστεύει ότι βρίσκεται εδώ. Οι άνθρωποι γεννιούνται και νομίζουν ότι πραγματικά έρχονται σε αυτόν τον κόσμο· και μετά πρέπει να μάθουν όλα όσα έχει να τους διδάξει αυτός ο κόσμος. Αυτό είναι που ονομάζουμε παιδεία ή κοινωνικοποίηση. Δεν θυμόμαστε – επειδή αυτός είναι ο σκοπός του πέπλου της λήθης – ότι κυριολεκτικά επινοήσαμε αυτόν τον κόσμο για να κρύψουμε την αλήθεια. Η αλήθεια αναπαύεται στο Άγιο Πνεύμα μέσα στον ορθό μας νου. Πρέπει να την επιλέξει ο λήπτης της απόφασης – αυτό είναι που φοβάται το εγώ. Γι' αυτό το εγώ τα μπλοκάρει όλα αυτά και κατασκευάζει έναν κόσμο ως προπέτασμα καπνού. Ο κόσμος λοιπόν δεν αντανakλά τον ορθό νου και το Άγιο Πνεύμα, ο κόσμος αντανakλά την αμαρτία, την ενοχή, και τον φόβο του εγώ και τον εσφαλμένο νου. Ο κόσμος αντανakλά την ιδιαιτερότητα, το μίσος, την σύγκρουση, και το πεδίο της μάχης που είναι το εγωικό σύστημα σκέψης. Η συγχώρεση λοιπόν, είναι απαραίτητη σαν διόρθωση γι' αυτό που το εγώ ονειρεύτηκε πρώτα. Ο κόσμος είναι το όνειρο του εγώ. Το να κοιτάζεις τον κόσμο χωρίς κρίση είναι η ακύρωση του ονείρου.

Έτσι δεν υπάρχει τρόπος να μπορούμε να καταλάβουμε ποια είναι τα καλύτερα συμφέροντα μας, πόσο μάλλον το καλύτερο για τους άλλους. Και όμως αυτός είναι ο τρόπος που λειτουργεί ο κόσμος. Μερικές φορές αυτό παίρνει την μορφή του κόσμου που κρίνει κάτι ως κακό: όπως όταν κάποιοι άνθρωποι καταπιέζουν και επιβάλλουν την θέληση τους πάνω στους άλλους ανθρώπους – είτε αυτό γίνεται ατομικά σε πράξεις βιασμού ή φόνου, ή γίνεται συλλογικά σε δικτατορίες και στην καταπίεση μιας χώρας από μια άλλη. Υπάρχουν και άλλες μορφές που είναι το ίδιο φονικές, μάλιστα ακόμα πιο φονικές, επειδή φαίνονται σαν να είναι κάτι άλλο. Αυτές είναι οι διάφορες μορφές με τις οποίες οι άνθρωποι φαίνονται ότι βοηθούν τους άλλους. Κρίνουν τι δεν πάει καλά στον κόσμο και μετά ξεκινούν να το διορθώσουν, επειδή αυτοί γνωρίζουν. Είναι το ίδιο παρανοϊκοί με αυτούς που μισούν και σκοτώνουν και καταπιέζουν, επειδή πιστεύουν ότι γνωρίζουν ποιο είναι το σωστό. «Σωστό» γι' αυτούς σημαίνει ότι κάποιος άλλος πληρώνει το τίμημα. Το να σκοτώνεις και να καταδυναστεύεις είναι ξεκάθαρα παρανοϊκό στην σκέψη του κόσμου, αλλά και το να «βοηθάς» επειδή νομίζεις ότι ξέρεις ποιο είναι το καλύτερο για τους άλλους είναι εξίσου παρανοϊκό. Ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν πρέπει να κάνεις πράγματα στην προσωπική σου ζωή ή γενικά στον κόσμο. Λέει μόνο: «Μην υποθέτεις ότι γνωρίζεις τι πρέπει να κάνεις. Ρώτησε με πρώτα». Όλο αυτό συνοψίζεται στο να βγάζεις το εγώ σου από την μέση. Ο τρόπος που ρωτάς τι πρέπει να κάνεις σε επίπεδο συμπεριφοράς είναι να κοιτάξεις πρώτα μαζί του τι προσπαθεί να κάνει το εγώ σου. Κοίταξε πόσο έχει επενδύσει το εγώ σου στην ιδιαιτερότητα σου. Όταν μπορέσεις να το κοιτάξεις αυτό με την ευγενική του αγάπη δίπλα σου, η ιδιαιτερότητα σου θα αρχίσει να εξαφανίζεται. Καθώς εξαφανίζεται, θα μπορείς να ακούς την φωνή του όλο και περισσότερο. Γι' αυτό δεν εστιαζόμαστε στο να ακούσουμε την φωνή του: εστιαζόμαστε στην κατάργηση των παρεμβολών στο να ακούσουμε την φωνή του.